

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: J. B., narozený X, bytem X, X,
zastoupený: Mgr. Václav Voříšek, advokát, se sídlem Pod kaštany
245/10, 160 00 Praha 6 – Dejvice,

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČO: 70890366, Odbor dopravy a
silničního hospodářství, se sídlem Škroupova 18, 304 13 Plzeň,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2021, č. j. PK-DSH/11461/20,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím Magistrátu města Plzně ze dne 28. 8. 2020, č. j. MMP/265886/20 byl žalobce uznán vinným z porušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen **zákon o silničním provozu**) a z naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 téhož zákona, neboť jako

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

provozovatel motorového vozidla tov. zn. ŠKODA YETI, RZ: X nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, kdy na podkladě Oznámení přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích Městské policie Plzeň, služebny Bory, bylo zjištěno, že dne 25. 5. 2019 v 08:55:04 hodin v Plzni, na vozovce pozemní komunikace ulice U Seřadiště, v úseku mezi křižovatkami s ulicemi K Dráze a Koterovská, ve směru jízdy do centra, nezjištěný řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 12 km/h, když byla uvedenému vozidlu automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích naměřena rychlost jízdy 62 km/h (při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h), čímž porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2020, kdy toto jednání vykazovalo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona. Za uvedený přestupek byla žalobci, jakožto provozovateli uvedeného vozidla, uložena povinnost zaplatit pokutu ve výši 1 500 Kč společně s náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Proti výše uvedenému rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, v němž namítal, že v měřeném úseku byla max. povolená rychlost 70 km/h upravena značkou B20a, přičemž za účelem ověření navrhl provést důkaz ohledáním místa. Dále vytýkal správnímu orgánu I. stupně nezáměr o to, zda proti žalobci nebyla vedena další správní řízení pro následné sloučení do společného řízení a rozhodnutí o sankci. Také upozornil na nesplnění informační povinnosti vůči veřejnosti o úsekovém měření. V neposlední řadě vytýkal žalobce správnímu orgánu I. stupně zahájení řízení, ač byla určená částka uhrazena. V samém závěru odvolání sporoval správnost údajů vložených do rychloměru (konkrétně vzdálenost mezi dvěma měřicími rychloměry). Žalovaný však neshledal odvolání důvodné a žalobou naříkané rozhodnutí dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Zejména argumentoval tím, že shromážděné podklady k rozhodnutí spolu s faktem, že se měřený úsek nacházel v obci, společně jasně vypovídají o tom, že v daném úseku byla max. povolená rychlost 50 km/h, a nikoliv 70 km/h, jak tvrdil žalobce. Současně s tím žalovaný poukázal na to, že se tato námitka objevila poprvé až v odvolání, přičemž se jednalo o toliko obecné tvrzení bez podkladu. V této souvislosti žalovaný poukázal na z úřední činnosti mu známé praktiky zástupce žalobce (tvrzení o zvláštním značení v místě měření, ač tomu tak není), a proto s ohledem na již uvedené považoval tato tvrzení za účelová a nedůvěryhodná, a proto nepovažoval ani za nezbytné provádět navržený důkaz ohledáním místa. K námitce nezohlednění více řízení vedených s žalobcem při ukládání pokuty žalovaný uvedl, že s ohledem na stále probíhající řízení o jiném přestupku, bude výše pokuty zohledněna až v něm. Další námitka žalobce spočívala v tvrzeném nezveřejnění informace o prováděném měření. S tímto se žalovaný vypořádal odkazem na ve spise založené screenshoty webových stránek Městské policie Plzeň a města Plzeň obsahující články o úsekových měřeních v daném úseku. V důsledku toho měl zveřejnění této informace za splněnou. Co se týkalo zpochybnění data zveřejnění, poukázal žalovaný na datum zveřejnění informace na stránkách města Plzně dne 19. 12. 2018 a současně s tím uvedl, že se tato informace z důvodu zřízení Městské policie Plzeň městem Plzeň objevila na jejich stránkách současně. K tvrzenému uhrazení určené částky a neoprávněnému zahájení řízení s žalobcem žalovaný uvedl, že výzva dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu byla žalobci doručena dne 6.

6. 2019, přičemž k úhradě či nahlášení skutečného řidiče mělo dojít do 15 dnů od doručení výzvy, tj. do 21. 6. 2019. Žalobce však uhradil určenou částku až dne 1. 7. 2019, kdy byla následně vrácena, a bylo pokračováno v řízení s provozovatelem vozidla. Žalobce napadal také správnost provedeného měření stran vzdálenosti mezi úsekovými radary. V tomto směru žalovaný uvedl, jak probíhala zkouška správného fungování radaru s odkazem na ověřovací list č. 8012-OL-70532-18. Současně s tím žalovaný uvedl, že žalobce svá tvrzení ničím nepodložil a jednalo se tak pouze o hypotézu, která nemohla uvedený důkaz zpochybnit. Ohledně žalobcem tvrzeného doručení přípisu s označením řidiče žalovaný uvedl, že žádná taková zpráva nebyla evidována a žalobcem předložený screenshot obrazovky s emailovou zprávou nebyl schopen tuto skutečnost prokázat. Současně vyslovil názor o účelovosti takového postupu žalobcem za účelem prodloužení řízení.

II.

Žaloba

3. V podané žalobě namítal žalobce, že v řízení nebyla bez důvodných pochybností prokázána úprava nejvyšší dovolené rychlosti, tj. zda byla v měřeném úseku povolena maximální rychlost 70 km/h, jak tvrdí žalobce, či 50 km/h, jak tomu tvrdí žalovaný. Tento fakt považoval žalobce za zásadní z pohledu určení protiprávnosti jednání. Správní orgán však dle žalobce zjistil skutkový stav v této otázce nedostatečně, nadto neprovedl důkazy, které k prokázání svého tvrzení žalobce navrhoval (ohledáním místa). Žalobce také poukázal na charakter samotné komunikace, která nasvědčovala typu komunikace, kde bývá upravena maximální povolená rychlost 70 km/h (čtyři proudy, středový ostrůvek). Dále žalobce rozporoval správnost hodnocení důkazu výstupu z rychloměru, kdy zejména namítal, že ačkoliv byla na rychloměru nastavena max. přípustná rychlost 50 km/h, není zřejmé, kdo a kdy tak učinil a na základě jakého podkladu takto rychloměr nastavil (zda se před tím seznámil s místem). Rovněž žalobce nesouhlasil s argumentem žalovaného stran znalosti maximální povolené rychlosti v měřeném úseku z úřední činnosti, kdy takovou znalost bez dalšího nepovažoval za dostatečný důkaz. Dále se měl žalovaný dopustit chyby při hodnocení důkazu „*printscreenu výstupu z geografického informačního systému svislé dopravní značení na silnicích II. a III. třídy Plzeňského kraje*“. Vypovídací hodnotu tohoto důkazu považoval žalobce za nevalnou, neboť není zřejmé, kdo jej administruje, zpracovává a na základě jakých podkladů; zda jsou informace o dopravních značkách zadávány až od momentu, kdy ke každé značce muselo být vydáno opatření obecné povahy, či zda byly zadávány již dříve. Nejedná se o zákonnou evidenci. Především pak, jakákoli evidence prokazuje „stav na papíře“, nikoliv faktický stav. Nejde o evidenci nadanou ani formální, ani materiální publicitou, nejde ani o evidenci, u které by se žalobce mohl dožadovat opravy nesprávného záznamu (neexistuje k tomu zákonný opravný prostředek). Ve věci tedy stále přetrvává pochybnost o tom, jaká byla situace ve skutečnosti, tedy zda dopravní značka B20a, upravující nejvyšší dovolenou rychlost na 70 km/h, byla umístěna. V tomto směru poté žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 Afs 37/2009 – 40. Na základě uvedeného měl žalobce za to, že skutkový stav nebyl zjištěn bez důvodných pochybností, kdy navíc žalovaný nezákonně neprovedl navržený důkaz, který byl způsobilý změnit dosud zjištěný skutkový stav.
4. Další žalobní argumentace spočívala v tvrzení o nezákonně získaném důkazu, neboť byl-li umístěn rychloměr, jako stále umístěný, automatizovaný prostředek, měla obecní policie

povinnost o jeho umístění informovat veřejnost dle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále jen **zákon o obecní policii**). Žalobce především poukázal na to, že ani jeden ze screenshotů webových stránek (plzen.eu a mpplzen.cz), jimiž žalovaný prokazoval informovanost veřejnosti, neprokazuje, že daná informace byla zveřejněna nejpozději ke dni 25. 5. 2019, kdy bylo vozidlo žalobce změřeno. Žalobce naopak tvrdil, že před momentem provedení měření daná informace zveřejněna nebyla. Žalovaný měl v tomto směru poukázat na datum na konci článku ze serveru plzen.eu, dle kterého byla informace zveřejněna dne 19. 12. 2018, přičemž dále dovodil, že s ohledem na to, že město Plzeň zřizuje Městskou policii Plzeň, byl tento článek na mpplzen.cz zveřejněn ve stejné době. V souvislosti s tím žalobce zdůraznil, že zveřejnění této informace na webu mpplzen.cz není datováno. Jediné datum, které je možné vyčíst, je datum 3. 12. 2020, tedy cca jeden a půl roku po dni měření, vyobrazené na hlavním panelu Windows. Dále žalobce poukázal na nelogičnost a neopodstatněnost tvrzení stran stejného data uveřejnění informace na stránkách města i městské policie. V této souvislosti poukázal žalobce na dvě různé tiskové mluvčí, které rovněž nevystupují za jeden celek. Pozdější uveřejnění informace dovodil žalobce z toho důvodu, že na této webové stránce je v rámci předmětného článku umístěn odkaz <https://www.plzen.eu/o-meste/aktuality/aktuality-z-mesta/plzen-sleduje-prujezd-aut-na-cervenou-zvysuje-tim-bezpecnost.aspx>, po jehož rozkliknutí se objeví článek, který je datován ke dni 20. 3. 2020. Jen stěží tedy mohla být v roce 2019 dle žalobce zveřejněna webová stránka odkazující ve svém textu na článek, který vznikl až v roce 2020. V případě informace zveřejněné na webové stránce města Plzeň je toto datum uvedeno, konkrétně pak 19. 12. 2018. Nicméně, toto datum považoval žalobce za toliko zapsané datum na webové stránce, nikterak nevypovídající o datu jejího skutečného zveřejnění (kdokoli mohl danou informaci zveřejnit dne 3. 12. 2020 s údajem o datu zveřejnění ke dni 19. 12. 2018, a to např. i právě proto, aby obstálo jeho rozhodnutí). Dále žalobce argumentoval neexistencí jakéhokoliv záznamu o zveřejnění předmětné stránky v prosinci 2018 na webu Wayback Machine (web.archive.org). V této souvislosti žalobce odkázal na webové stránky Městské policie hl. m. Prahy, odkud dovozoval správný způsob zveřejňování těchto informací. Konečně, žalovaný neměl ani prokázat, že by na webovou stránku vedl jakýkoli odkaz, tedy že by fakticky měl kdokoli možnost tuto webovou stránku nalézt. Žalobce také namítal nekorespondující informace o tom, kde má měření probíhat s tím, kde skutečně bylo měřeno. Pokud tedy obecní policie umístila rychloměr na ulici U Seřadiště, ale informovala veřejnost o tom, že jej umístila na ulici Koterovská, pak ve vztahu k umístění rychloměru na ulici U Seřadiště považoval žalobce informační povinnost za nesplněnou.

5. Dále žalobce zpochybňoval správnost délky měřeného úseku zadaného do rychloměru, tj. neprokázanost správného nastavení rychloměru. Žalobce poukázal na to, že rychloměr byl nastaven tak, že do něj zadaná délka úseku byla 429,7 metrů, aniž by však byla tato vzdálenost řádně změřena, kalibrována, a dokonce aniž by bylo zřejmé kdo a na základě jakého podkladu tuto vzdálenost do rychloměru nastavil. Žalobce konstatoval, že prokázat správnost nastavení rychloměru bylo na správním orgánu. S ohledem na skutečnost, že vzdálenost mezi rychloměry je podkladem pro výpočet průměrné rychlosti průjezdu mezi začátkem a koncem měřeného úseku, přičemž tato je zjišťována za účelem ukládání sankcí, musí být tato vzdálenost měřena, a to, dle § 3 odst. 3 písm. b) zákona o metrologii, stanoveným měřidlem. Jinak řečeno, musí být řádně změřena. Důkaz o tom, že by tato

vzdálenost byla řádně změřena stanoveným měřidlem, ve spise zcela absentuje. Ostatně, žalobce navrhl své tvrzení o nutnosti přeměření této vzdálenosti, neboť tato je do rychloměru zadávána manuálně, prokázat Návodem k obsluze rychloměru. Žalovaný tento důkaz neprovedl, čímž zatížil rozhodnutí vadou.

6. Závěrem žalobce namítal, že správní orgán I. stupně neměl právo řízení zahajovat, neboť žalobce uhradil určenou částku. V řízení je nesporné, že k úhradě určené částky došlo dne 1. 7. 2019. Ve věci je však sporu o datu doručení písemnosti – výzvy k úhradě určené částky, neboť žalobci tato byla doručena dne 17. 6. 2019. Žalovaný sice tvrdí, že žalobci byla výzva doručena již dne 6. 6. 2019, avšak toto vychází pouze z reklamačního řízení u České pošty, které nemůže prokazovat datum doručení písemnosti. I kdyby však písemnost byla žalobci doručena dne 6. 6. 2019, nebyla by pozdní úhrada určené částky ke škodě a nezakládala by právo správního orgánu zahájit proti provozovateli vozidla – žalobci - řízení, a to z důvodu, že dle § 125h odst. 4 silničního zákona musí výzva k úhradě určené částky obsahovat „datum splatnosti určené částky“, přičemž předmětná výzva údaj o datu splatnosti neobsahovala, obsahovala toliko údaj o způsobu jeho výpočtu, který je však poněkud irelevantní, není-li ani zřejmé datum doručení zásilky.
7. Mimo žalobní argumentaci vyslovili žalobce i jeho zástupce nesouhlas s vyvěšením jejich osobních údajů na celosvětovou komunikační síť internet NSS prostřednictvím webu NSS a nesouhlas se zveřejněním neanonymizovaného rozhodnutí krajského soudu ve věci na webu NSS a dále se zveřejněním neanonymizovaného rozhodnutí NSS ve věci na webu NSS.
8. Z výše uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Ve vyjádření k žalobě dne 12. 4. 2021 žalovaný uvedl, že v rozhodné době v místě úsekového měření platil rychlostní limit v obci stanovený maximální rychlostí 50 km/h, a tuto skutečnost má za prokázanou, neboť tuto skutečnost ani žalobce nijak hodnověrně nezpochybnil. K navrhovanému ohledání na místě žalovaný poukázal na použití této argumentace až v odvolání, tedy s odstupem více jak roku a půl od doby, kdy se dozvěděl o spáchání přestupku. Z těchto důvodů jeho provedení považoval žalovaný za nadbytečné i s ohledem na účelovost námitky.
10. *K námitce žalobce, že u geografického informačního systému Plzeňského kraje, jehož výstupy byly použity jako důkaz, není zřejmé, kdo jej administruje, zpracovává a na základě jakých podkladů, žalovaný citoval z informací tohoto systému „Projekt Digitální mapa veřejné správy Plzeňského kraje je souhrnný název třech dílčích projektů naplňující záměr realizace celostátního projektu Digitální mapa veřejné správy (DMVS). DMVS vzniká pod gescí Ministerstva vnitra na základě Memoranda o spolupráci při přípravě, řešení, testování a realizaci projektu „Digitální mapa veřejné správy“, které bylo slavnostně podepsáno zástupci vedení ministerstev vnitra, životního prostředí, pro místní rozvoj, zemědělství, Českého úřadu zeměměřického a katastrálního, Svazu měst a obcí ČR a Asociace krajů ČR v Praze dne 27.*

listopadu 2008. ... Cíly DMVS je zajistit a podpořit garantovaná, jednotná data pro konzistentní výkon příslušných agend veřejné správy v území...“ Konkrétně u odkazu na mapové služby „Svislé dopravní značení na silnicích II. a III. třídy“ je uvedeno, že odpovědná organizace (zdroj) je Plzeňský kraj - Mgr. Martin Schejbal. Žalovaný byl toho názoru, že podklady bylo možno jako důkaz použít, neboť jsou hodnověrným zdrojem informací.

11. K další námitce žalobce, že důkaz měření byl získán nezákonně, jelikož informace o úsekovém měření Městská policie Plzeň nezveřejnila, žalovaný uvedl, že žalobcem předložený screenshot webové stránky Wayback Machine neprokazuje, že předmětné informace na webových stránkách Města Plzně a Městské policie Plzeň nebyly zveřejněny v rozhodné době, neboť uvedené medium není možno považovat za důvěryhodný zdroj pro zjišťované informací ve správním řízení. Dále považoval za irrelevantní, že Městská policie Plzeň a její zřizovatel Město Plzeň mají jinou tiskovou mluvčí, jak zdůraznil žalobce, a taktéž je i pro nyní projednávanou věc nepodstatné předložení důkazu o datu zveřejnění stránky na webu Městské policie hl. m. Prahy.
12. Námitku absence důkazu o tom, zda vzdálenost mezi rychloměry byla vskutku 429,7 metrů, měl žalovaný rozporovat tím, že žalobce k této námitce nepředložil jediný důkaz, který by prokazoval, že délka úseku měření rychlosti uvedená v protokolu o měření průměrné rychlosti je odlišná od skutečně ujetého úseku, a tudíž měla následně vliv na výpočet změřené rychlosti. Žalovaný konstatoval, že Ověřovací list rychloměru č. 8012-OL-70532-18 a protokol s fotografiemi s údaji o délce úseku, délce průjezdného intervalu a zaznamenané rychlosti postačují k zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a tudíž rychlost vozidla byla spolehlivě prokázána důkazními prostředky opatřenými správním orgánem I. stupně
13. Ohledně tvrzení žalobce o uhrazení určené částky žalovaný uvedl, že tato opravdu byla uhrazena, ale až po marném plynutí zákonné lhůty, která byla žalobci řádně oznámena výzvou k uhrazení určené částky, a proto nemohla být správním orgánem I. stupně akceptována. Žalovaný z výše uvedených důvodů setrval na názoru obsaženém v napadeném rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a v podrobnostech na ně odkázal. Současně s tím žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Jednání před soudem

14. Žalobce v žalobě uvedl, že souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, avšak současně předložil důkazy, jež navrhl, aby soud provedl. Soud proto ve věci nařídil ústní jednání, k němuž byl žalobce prostřednictvím svého právního zástupce řádně a včas předvolán, avšak bez omluvy se k němu nedostavil. Soud proto věc projednal a rozhodl v souladu s ust. § 64 z.č. 150/2002 Sb., správní řád soudní a ust. § 101 odst. 3 z.č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád v nepřítomnosti žalobce.

V.

Rozhodnutí soudu

15. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a

napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

16. Žaloba je nedůvodná.

17. Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu „Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“

18. Dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu „V obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.“

19. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o méně než 30 km/h.“

20. První okruh žalobních námitek se týkal tvrzené existence dopravního značení (B20a) upravujícího rychlost v měřeném úseku komunikace na max. povolenou rychlost 70 km/h. S touto námitkou se žalovaný velmi zevrubně vypořádal na str. 5-7 napadeného rozhodnutí, přičemž soud se se závěry tam učiněnými ztotožňuje. Soud po vlastním vyhodnocení a vzájemné konfrontaci všech získaných informací a shromážděných podkladů správními orgány i žalobcem, neshledal námitku žalobce v tomto směru důvodnou. Ve prospěch tvrzení žalovaného, který udával max. povolenou rychlost v měřeném úseku 50 km/h hovoří především následující fakta. Měřený úsek se nachází v obci, kde je povolená rychlost obecně maximálně 50 km/h. Současně, jak vyplývá ze spisové dokumentace, (konkrétně č. l. 57-60) pořízené printscreeny z portálu mapové služby Plzeňského kraje – svislé dopravní značení na silnicích II. a III. třídy - neobsahují evidenci žalobcem tvrzené značky upravující rychlost a zcela tak odporují tvrzením žalobce. Také nastavení samotného rychloměru na max. povolenou rychlost 50 km/h lze považovat za jedno z mnoha vodítek vypovídajících o úpravě rychlosti v daném úseku. V neposlední řadě nelze odhlédnout ani od znalosti z úřední činnosti, na niž se žalovaný odvolal. Naproti tomu stojí tvrzení žalobce o existenci dopravního značení, které veškeré výše uvedené skutečnosti správních orgánů popírá a snaží se zpochybnit veškeré správními orgány předložené podklady a argumenty v tomto směru. Nicméně, mimo pouhá tvrzení nepřináší žalobce žádný relevantní důkaz či konkrétní tvrzení (kde se přímo tvrzená dopravní značka B20a nachází, na jaké straně, zda v úrovni vozovky či na podjezdovém stojanu), jímž by mohl vnést pochybnosti do již zjištěného stavu věci a otřást tak věrohodností celé řady důkazů správních orgánů vypovídajících v jeho neprospěch.

21. Co se týče validity pořízeného záznamu z rychloměru, tím se soud blíže zabývá níže v rámci vypořádání další žalobní námitky a plně na uvedený bod tohoto rozsudku odkazuje.

22. K žalobcem rozporované znalosti z úřední činnosti jakožto důkazu soud konstatuje, že je obecně přijímáno, když správní orgány doplňují již získané podklady pro vydání rozhodnutí o vlastní znalosti z úřední činnosti. Ačkoliv nelze takto získané informace považovat za neměnné či absolutní, lze jim v určitých případech přikládat větší hodnotu (včetně věrohodnosti), neboť prováděné měření rychlosti v daném úseku probíhá již delší dobu a bylo by podivuhodné a dle soudu i nepravděpodobné, aby se na tuto „chybu“ (myšleno existenci dopravního značení odporujícího nastavení radaru) přišlo až nyní, po

takové době, co je radarový systém v inkriminovaném místě v provozu. Jistě však nepostačuje sama znalost z úřední činnosti sama o sobě k prokázání rozhodných skutečností, ale jak již bylo uvedeno, jedná se pouze o dílčí část z konečného celku, který v souhrnu hovoří jasně a bez pochybností o neexistenci žalobcem tvrzeného značení.

23. Ohledně printscreenu „výstupu z geografického informačního systému svislé dopravní značení na silnicích II. a III. třídy Plzeňského kraje“, neshledal soud o původu a objektivnosti tohoto systému žádné pochybnosti. Jak se lze dočíst na portálu, na němž jsou uvedené mapy poskytovány, byl jeho vznik pod gescí Ministerstva vnitra na základě Memoranda o spolupráci při přípravě, řešení, testování a realizaci projektu „Digitální mapa veřejné správy“, které bylo slavnostně podepsáno zástupci vedení ministerstev vnitra, životního prostředí, pro místní rozvoj, zemědělství, Českého úřadu zeměměřického a katastrálního, Svazu měst a obcí ČR a Asociace krajů ČR v Praze dne 27. listopadu 2008. Rovněž je účelem informačního systému napomáhat právě orgánům veřejné správy v obdobných věcech. Nicméně, opět se jedná o pouhou dílčí část, přesto její důkazní hodnotu neshledal soud zpochybněnou.
24. Ve vztahu k žalobcem navrženému a neprovedenému důkazu ohledání místa soud konstatuje, že se plně ztotožňuje s názorem žalovaného, který jej shledal s ohledem na shromážděné podklady nadbytečným. Žalobce použil námitku stran existence dopravního značení (B20a) teprve v řízení o odvolání, čemuž předcházel jím podaný odpor, který tuto argumentaci neobsahoval a stejně tak žalobce tím, že, byť pozdě, zaplatil pokutu za přestupek, implicitně vyjádřil souhlas s odpovědností za přestupek. Soud v tomto ohledu musí souhlasit s žalovaným, který spatřoval v jednání žalobce účelovost takových tvrzení, když s nimi přispěchal téměř až po 1,5 roce od spáchání přestupku, kdy by takto zjišťovaný skutkový stav stejně nemusel odpovídat skutečnému stavu v době spáchání předmětného přestupku. V tomto směru považuje soud tvrzení žalobce za účelové i proto, že mu nic nebránilo tuto skutečnost předložit jako důkaz z vlastní iniciativy, ačkoliv je to správní orgán, kdo v řízení o přestupku nese břemeno důkazní. Je však podivuhodné, že se žalobce doptával žalovaného, zda jej má pořídit sám či jej pořídí žalovaný, a přesto, že tak žalovaný neučinil, zůstal žalobce v tomto směru nečinný i v řízení o žalobě před soudem, kdy nepředložil žádný důkaz prokazující pravdivost jeho tvrzení. Nad to má soud za dostatečně a přezkoumatelně odůvodněné, proč žalovaný k provedení důkazu ohledáním místa nepřistoupil a zcela se s ním v tomto ohledu ztotožnil.
25. Za naprosto lichou poté považuje soud argumentaci žalobce o podobě silnice v místě spáchání přestupku, evokující silnici s běžně výše upravenou max. povolenou rychlostí 70 km/h. V daném případě by bylo možné použít argument in contrario a uvést, že se v měřeném úseku nachází rovněž semaforey, které naopak evokují vnitroměstskou dopravu, kde je běžně upravena povolená rychlost do 50 km/h. Z hlediska posouzení odpovědnosti žalobce za přestupek je tato námitka irelevantní.
26. Soud má tedy stav zjištěný správními orgány za prokázaný, a to bez důvodných pochybností, když se žalovaný dostatečným způsobem vypořádal s žalobcovými tvrzeními i návrhem na provedení důkazu.
27. Dále žalobce namítal nesplnění informační povinnosti obecní policie dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. K otázce způsobu informační povinnosti se vyjádřil NSS

opakovaně v tom smyslu, že nikde není uvedeno, jakým způsobem tak má být učiněno. Podstatné zůstává, aby tak bylo učiněno veřejně, způsobem, který poskytne každému příležitost se o této nové skutečnosti dozvědět.

28. Dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii *„Jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinná informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.“*
29. Ačkoliv lze přisvědčit žalobci v té části, kdy zpochybňuje zveřejnění této informace na webu mpplzen.cz, neboť tato stránka skutečně neobsahuje datum zveřejnění a stejně tak se jeví „podezřelým“ i odkaz i na mnohem mladší stránku. Nelze však již přisvědčit žalobci v tom směru, že by tato informace skutečně nemohla být včasnou z pohledu zveřejnění a s pozdějším vložení odkazu na mladší stránku. Přesto v daném případě lze uplatnit zásadu *in dubio pro reo* a vykládat tuto skutečnost ve prospěch žalobce.
30. Nicméně, ve vztahu k odkazu žalovaného na webové stránky - <https://www.plzen.eu/o-meste/aktuality/aktuality-z-mesta/plzen-ma-dalsi-mista-usekovych-mereni-rychlosti.aspx> - již nemůže být sporu o jejím včasném zveřejnění, a to ke dni 19. 12. 2018, tj. přede dnem změření žalobce dne 25. 5. 2019. K uvedenému soud dále uvádí, že je zcela nerozhodné, kde byla uvedená informace zveřejněna, zda na stránkách obecní policie či stránkách města, podstatným zůstává faktická možnost žalobce seznámení se s touto skutečností. Obdobný názor je zastáván i NSS, který jej vyjádřil v rozsudku ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019 – 39 bod [14], kde připouští možnost zveřejnění informace i na webových stránkách obce, nikoliv výlučně obecní policie – *„Co se týče vhodné formy zveřejnění, ta skutečně není v zákoně o obecní policii přímo uvedena. Komentářová literatura uvádí následující: „Zákonodárce nijak vhodný způsob zveřejnění nedefinoval, volí jej tedy obec dle svého uvážení, zpravidla by měla být veřejnost o zřízení těchto systémů informována prostřednictvím zveřejnění na úřední desce obce po dobu nejméně 15 dnů a zveřejnění na elektronické úřední desce, případně na webových stránkách obce či obecní policie; vhodné je též zveřejnění v místním periodiku vydávaném obcí. Mnohé obce podávají tuto informaci na pozemních komunikacích a dalších přístupových trasách do obce - tento způsob ovšem zbytečně kolem silnic vytváří další značení.“ (Šebesta, P. Zákon o obecní policii – komentář. Wolters Kluwer, Praha 2016, komentář k § 24b, dostupné v systému ASPI)“*. A dále soud odkazuje i na rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2020, č. j. 4 As 104/2020 - 38. V tomto směru se tak jeví lichou a nadbytečnou argumentace žalovaného o tom, že zřizovatelem městské policie je obec, a proto typově obdobná informace byla zveřejněna téhož dne. Pro rozptýlení všech pochybností soud provedl důkaz výtiskem Radničních listů – Zpravodaj města Plzně Ročník XXIV leden 2019 (založeny v soudním spise na čl. 44), kde se konkrétně na str. 3 nachází krátký článek pod titulem *„Úseková měření jsou na dalších místech“*. Uvedený list opět prokazuje zveřejnění informace o prováděném měření v daném úseku, a to již v lednu roku 2019, což by odpovídalo i datu uvedenému na webových stránkách 19. 12. 2018, kdy nejspíše byla informace zveřejněna v Radničních listech až po uzávěrce pro prosincové číslo roku 2018, a proto byla informace obsažena až v následném čísle, tj. měsíc po zveřejnění na webových stránkách. Nicméně jasně dokládá včasnost zveřejnění informace přípustnou formou.
31. I s ohledem na výše uvedené má soud za nezpochybněnou informaci o zveřejnění umístění stálého automatického technického systému určenému k úsekovému měření rychlosti na

webových stránkách plzen.eu dne 19. 12. 2018, a to i přes žalobcem uváděnou skutečnost nevyhledání uvedené webové stránky v internetovém archivu Wayback Machine (web.archive.org).

32. I přes to považuje soud pro případné budoucí případy za významné vyjádřit se k žalobcem uplatněné metodě prokazování screenshotem z webových stránek Wayback Machine, kdy za tímto účelem soud provedl důkaz žalobcem předloženého screenshotu. Z uvedeného screenshotu je patrné, že po vyhledání záznamů o vyhledávané webové stránce se objevil pouze jediný, a to ke dni 22. 1. 2021, ačkoliv screenshot pořízený správním orgánem I. stupně je datovaný nejpozději ke dni 3. 12. 2020, avšak žalobcem předložený důkaz žádnou takovou informaci neobsahuje, ač by měl. Uvedené skutečnosti již pouze dokládají, že žalobcem využitá metoda neposkytuje věrohodný a objektivní důkaz o zveřejňování webových stránek a že portál/archiv neobsahuje všechny webové stránky a není tudíž směrodatným důkazem o existenci zveřejnění webových stránek k určitému datu či prokázání jejich existence.
33. O možnosti navštívit webovou stránku zveřejněnou ke dni 19. 12. 2018 svědčí již samotný fakt její existence i její zařazení v horní části screenshotu, kde je rozvedeno postupné umístění předmětné webové stránky v rámci webových stránek www.plzen.eu následovně: Úvod – O městě – Aktuality - Plzeň má další místa úsekových měření rychlosti. Soudu nevznikly pochyby o přístupnosti tohoto článku a informací v něm zveřejněných veřejnosti.
34. Argumentaci žalobce týkající se tiskové mluvčí města Plzeň a obecní policie společně s důkazem screenshotu webových stránek se zobrazením tiskových mluvčích, považuje soud za lichou a navržený důkaz za nadbytečný, neboť argumentace v tomto směru je naprosto bezvýznamná pro nalezení odpovědi na otázku, zda byla informace zveřejněna a kdy.
35. Co se týče argumentace webovými stránkami městské policie hl. města Prahy, tu považuje soud za irelevantní a pouze jako inspirativní. Z toho důvodu nepovažuje za důvodné provádět důkaz screenshotu: *webové stránky zdroj: <https://www.mppraha.cz/doprava/ct-menu-item-49>*.
36. Ohledně části námitky žalobce brojící vůči vymezení místa prováděného měření ve zveřejněné informaci soud konstatuje, že tuto námitku shledal nedůvodnou. Zveřejněná informace obsahovala uvedené znění: *„Město Plzeň spustilo další místa s úsekovým měřením. Prvním z nich je úsek v ulici Folmavská u Panasonicu (v obou směrech) a druhým novým místem je Koterovská ulice na Slovanech na výjezdu a příjezdu do Plzně v místě napojení na ulici U Seřadiště, kde končí přivaděč od dálnice D5.“* Z toho pohledu je významná část *„v místě napojení na ulici U Seřadiště, kde končí přivaděč od dálnice D5“*. Jelikož se jedná o určitý úsek měřený v obou směrech, kdy může měřený úsek zasahovat do více plynule navazujících ulic, je pochopitelné, že i přesné vymezení tohoto úseku bude v širším rozsahu a může tak obsahovat i výčet více ulic či popisných informací. Podstatným ovšem zůstává, že vymezení měřeného úseku neponechávalo žádné pochyby o tom, kde k němu dochází, v jakých přibližných místech, na pomezí jakých ulic a v jakých směrech. Ostatně i správní orgán I. stupně popsal místo, kde mělo dojít ke spáchání přestupku obdobně, když uvedl, že k němu došlo na vozovce pozemní komunikace v Plzni v ulici U Seřadiště v

úseku mezi křižovatkami s ulicemi K Dráze a Koterovská, ve směru jízdy do centra, tedy tak, jak bylo zveřejněno. Soud tudíž nesouhlasí s tvrzením žalobce, že by zveřejnění informace o měření bylo vztahováno pouze k ulici Koterovská a Městská policie Plzeň v důsledku toho řádně nesplnila svou informační povinnost vůči veřejnosti.

37. V pořadí další žalobní námitka spočívala v údajném neprokázání správného změření délky měřeného úseku a jeho zadání do rychloměru. Touto otázkou se zabýval žalovaný na str. 11 – 12 napadeného rozhodnutí. Nutno zdůraznit, že žalobce nezpochybňoval správnost provedeného měření, ani přímo nerozporoval délku měřeného úseku, nýbrž pouze poukazoval na to, že ze správního spisu není patrné, zda tento údaj byl zadán správně a kým. V této souvislosti soud odkazuje na ověřovací list č. 8012-OL-70532-18, z něhož vyplývá typ měřidla (SYDO Traffic Velocity), jeho umístění. Dále obsahuje způsob měření GPS etablovaným rychloměrem typu GPS-01, který byl v době provádění ověření v měřícím vozidle ČMI, které provádělo ověření v místě Plzeň, ulice U Seřadiště, směrem do centra. Metoda zkoušky byla podle metrologického předpisu ČMI č. 812-MP-C215 „Metodický postup při ověřování úsekových rychloměrů“. Rovněž ověřovací list obsahuje jména osob, které ověření provedly a schválily. Soudu, stejně jako před ním správním orgánům, nevznikla žádná důvodná pochybnost o správnosti zadaných údajů do rychloměru pro vyhodnocení konečných výsledků o rychlosti měřených vozidel v daném úseku. Nutno také podotknout, že žalobcem tvrzené neprokázání délky měřeného úseku bylo toliko hypotetické a bylo ničím podloženou polemikou nad něčím, co by mohlo, ale také nemuselo být. Současně s tím soud vyjadřuje svůj souhlas s názorem žalovaného stran tendenčního tvrzení žalobce v tomto směru, kdy ani sám žalobce neuvedl, na podkladě čeho dospěl k názoru o nesprávnosti délky měřeného úseku. Všechny žalobcem vznesené pochybnosti jsou zcela hypotetického charakteru, žalobce nebyl s to soudu předeštit takovou skutkovou verzi reality, která by jakkoliv relevantně zpochybňovala výše uvedené podklady pro rozhodnutí. Nad to soud zdůrazňuje, že žalobce nezpochybnil samotnou délku měřeného úseku, nýbrž se domáhal pouze uvedení toho kdo, jak a na základě čeho zadal údaje do rychloměru. Z uvedeného má soud za to, že se nejedná o námitku s cílem znevěrohodnit tyto údaje, nýbrž o snahu jednat obstrukčně tak, aby byl správní orgán zbytečně donucen k provádění důkazů k prokázání něčeho, o čem nejsou důvodné pochybnosti, že je správně, když za dané okolnosti postačuje k prokázání správnosti provedeného měření ověřovací list č. 8012-OL-70532-18 založený ve správním spise.
38. Dle § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu *„Je-li určená částka uhrazena po dni splatnosti, obecní úřad ji bezodkladně vrátí provozovateli vozidla.“*
39. Žalobce také rozporoval závěry žalovaného o pozdním zaplacení určené částky, a to zejména z důvodu neprůkaznosti data doručení z reklamačního řízení České pošty a absence data splatnosti na výzvě správního orgánu I. stupně. V daném případě nemůže soud s tvrzeními žalobce o neprůkaznosti doručení výzvy k uhrazení určené částky žalobci dne 6. 6. 2019 souhlasit. Správní orgán I. stupně postupoval dle soudu zcela správně, když poté, co mu nebylo vráceno potvrzení o doručení (dále jen **doručenka**) výzvy žalobci, přikročil k reklamačnímu řízení u České pošty. Jedná se o naprosto běžný postup, ostatně ani žalobce neuvedl žádný pádný argument, proč by nemohlo být z výsledku reklamace vycházeno. Česká pošta následně správnímu orgánu I. stupně oznámila nedůvodnost uplatněné reklamace, a to z důvodu řádného doručení. Současně s tím byl správnímu

orgánu I. stupně zaslán druhopis dodejky a potvrzení o převzetí zásilky. Z uvedených indicií vyplývá, že zásilka byla žalobci skutečně doručena 6. 6. 2019, kdy tu sám osobně převzal, což dále stvrdil svým podpisem na potvrzení o převzetí zásilky. Uvedené dokládá potvrzení o převzetí zásilky podepsané žalobcem, jehož totožnost byla ověřena dle cestovního pasu, tedy dle dokladu obsahujícího mj. i fotografii. Není proto žádný důvod pro pochybnost o řádném ověření totožnosti osoby, jíž byla zásilka předána. Soud má tedy doručení výzvy ve shodě s orgánem 1. stupně za prokázané ke dni 6. 6. 2019. Soud neshledal důvodnou ani druhou část námítky týkající se absence data splatnosti. Výzva k uhrazení již ve své „úvodní“ části uvádí, že *„vyzývá k uhrazení částky 500 Kč, která je splatná do 15 dnů ode dne doručení této výzvy“*. Stejně tak obsahuje odstavec, který uvádí, že *„Za okamžik uhrazení určené částky se považuje její připsání na účet statutárního města Plzně (přičemž doporučujeme mít na zřeteli lhůty potřebné pro realizaci bankovního převodu), nebo uhrazení určené částky na pokladně statutárního města Plzně.“* Na základě uvedených formulací stran splatnosti ve výzvě k úhradě určené částky společně s jasně prokázaným dnem doručení této výzvy, kdy si musel být tohoto data žalobce vědom, považuje soud námítky žalobce v tomto směru za nedůvodné. Správní orgán I. stupně postupoval zcela v souladu s § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu a uhrazenou částku vrátil. Jelikož žalobce ve stanovené době neoznačil ani skutečného řidiče vozidla v době přestupku (§ 125h odst. 6 téhož zákona), nezbývalo správnímu orgánu I. stupně než postupovat dle § 125h odst. 5 druhá věta téhož zákona a pokračovat v šetření s již známými následky v podobě odpovědnosti žalobce za předmětný přestupek.

40. Soud proto s ohledem na shora uvedené konstatuje, že žalovaný řádně a v plném rozsahu přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně napadené odvoláním žalobce. V řízení před žalovaným tak nedošlo k žádným vadám řízení a jeho rozhodnutí je zákonné, neboť v řízení byla vina žalobce ze spáchání předmětného přestupku bez jakýchkoliv pochyb prokázána. Soud proto žalobu v souladu s ust. § 76 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
41. Nesouhlas žalobce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na stránkách NSS se zdejšího soudu netýká, a proto se soud touto žalobní námitkou nezabýval.

VI.

Náklady řízení

42. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační

stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 31. května 2021

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně